

U S T A W A
z dnia 21 maja 1999 r.
o broni i amunicji¹⁾

**Opracowano na
podstawie: t.j.
Dz. U. z 2024 r.
poz. 485, z 2025 r.
poz. 1795, z 2026
r. poz. 187.**

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione.

Art. 3. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego funkcjonariuszy oddelegowanych do Biura Nadzoru Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.09.1991).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

- 2a) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy straży granicznych państw członkowskich Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem, za zgodą właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej, zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- 2b) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1802);
- 2c) broni i amunicji lub ich istotnych części gromadzonych przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych w celu tworzenia, utrzymywania lub udostępnienia rezerw strategicznych lub których zakup, magazynowanie, dystrybucja, wydawanie lub inne zadania zostały powierzone tej Agencji zgodnie z art. 29 lub art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 294);
- 3) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;
- 4) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2378).

Art. 4. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:

- 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
- 2) broń pneumatyczną;
- 3) miotacze gazu obezwładniającego;
- 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
 - a) broń białą w postaci:
 - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
 - kastetów i nunczaków,

- pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,
 - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
- b) broń cięciwową w postaci kusz,
- c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.

3. W rozumieniu ustawy amunicją są naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej.

4. Ilekroć w ustawie jest mowa o państwach członkowskich Unii Europejskiej należy przez to rozumieć również państwa trzecie traktowane na równi z nimi na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.

5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez zbywcę broni palnej w państwie początkowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego zbywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji;
- 2) uprzedniej zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego nabywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji.

Art. 5. 1. Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.

2. Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskila, lufa z komorą nabożową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabożowy.

3. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego.

Art. 6. 1. Zabronione jest dokonywanie przeróbek broni zmieniających jej rodzaj, kaliber lub przeznaczenie, a w szczególności przerabianie broni przystosowanej wyłącznie do amunicji wypełnionej chemicznymi środkami obezwładniającymi lub do amunicji ślepej, dostosowujące ją do wystrzelenia pocisku z lufy albo z elementu zastępującego lufę w wyniku działania sprężonych gazów powstających na skutek spalania materiału miotającego.

2. Przeróbki broni, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6a. (uchylony)

Art. 7. 1. W rozumieniu ustawy bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego.

1a. W rozumieniu ustawy za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego uznaje się przedmiot, który ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony w celu miotania.

2. W rozumieniu ustawy bronią palną sygnałową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia z lufy o kalibrze nie mniejszym niż 25 mm substancji w postaci ładunku pirotechnicznego celem wywołania efektu wizualnego lub akustycznego.

3. W rozumieniu ustawy bronią palną alarmową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a wystrzelona z lufy lub elementu ją zastępującego substancja razi cel na odległość nie większą niż 1 metr.

Art. 7a. W rozumieniu ustawy Europejska karta broni palnej jest imiennym dokumentem potwierdzającym uprawnienie do posiadania broni palnej, wydanym przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, umożliwiającym legalne posiadanie i używanie broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 8. W rozumieniu ustawy bronią pneumatyczną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku z lufy lub elementu ją zastępującego i przez to zdolne do rażenia

celu na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego lufę lub element ją zastępujący przekracza 17 J.

Art. 8a. Komendant Główny Policji informuje właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której:

- 1) posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
- 2) przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2

Zasady i warunki wydawania, cofania pozwoleń na broń, rejestracji broni oraz dysponowania bronią i amunicją

Art. 9. 1. Broń palną i amunicję do tej broni, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 11, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

2. Broń palną pozbawioną cech użytkowych można posiadać na podstawie karty rejestracyjnej broni pozbawionej cech użytkowych wydanej przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

3. Miotacze gazu obezwładniającego oraz narzędzia i urządzenia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

4. Broń pneumatyczną można posiadać na podstawie karty rejestracyjnej broni pneumatycznej wydanej przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

5. Ilekroć w dalszych przepisach ustawy jest mowa o właściwych organach Policji, należy przez to rozumieć organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń lub karty rejestracyjnej broni, o których mowa w ust. 1–4.

6. Pozwolenie na broń, karta rejestracyjna broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz karta rejestracyjna broni pneumatycznej są wydawane na czas nieokreślony.

7. Pozwolenie na broń palną bojową wydane w celach, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 i 2, stanowi jednocześnie pozwolenie na broń gazową i alarmową.

8. Pozwolenie na broń na okaziciela, zwane dalej „świadcstwem broni”, o którym mowa w art. 29 ust. 1, oraz legitymacja osoby dopuszczonej do posiadania broni, o której mowa w art. 30 ust. 1 i 2, wydawane są jedynie przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 10. 1. Właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni.

2. Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach:

- 1) ochrony osobistej;
- 2) ochrony osób i mienia;
- 3) łowieckich;
- 4) sportowych;
- 5) rekonstrukcji historycznych;
- 6) kolekcjonerskich;
- 7) pamiątkowych;
- 8) szkoleniowych.

3. Za ważną przyczynę, o której mowa w ust. 1, uważa się w szczególności:

- 1) stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia – dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, osób i mienia;
- 2) posiadanie uprawnień do wykonywania polowania, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów – dla pozwolenia na broń do celów łowieckich;
- 3) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim, posiadanie kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b, oraz licencji właściwego polskiego związku sportowego – dla pozwolenia na broń do celów sportowych;

- 4) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu, którego statutowym celem jest organizowanie rekonstrukcji historycznych oraz zaświadczenie potwierdzające czynny udział w działalności statutowej – dla pozwolenia na broń do celów rekonstrukcji historycznych;
- 5) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim – dla pozwolenia na broń do celów kolekcjonerskich;
- 6) udokumentowane nabycie broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia – dla pozwolenia na broń do celów pamiątkowych;
- 7) posiadanie uprawnień, określonych w odrębnych przepisach do prowadzenia szkoleń o charakterze strzeleckim oraz udokumentowane zarejestrowanie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich – dla pozwolenia na broń do celów szkoleniowych.

3a. Za ważną przyczynę posiadania broni dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, osób i mienia uważa się także chęć wzmocnienia potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej zadeklarowaną przez funkcjonariusza Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Więziennej, funkcjonariusza innej państwowej formacji uzbrojonej oraz żołnierza zawodowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada przydzieloną mu broń służbową, a także osobę pełniącą terytorialną służbę wojskową co najmniej dwa lata.

4. Pozwolenie na broń, wydane w celach, o których mowa w ust. 2, uprawnia do posiadania następujących rodzajów broni i amunicji do niej:

- 1) do celów ochrony osobistej:
 - a) broni palnej: bojowej, gazowej, alarmowej w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6 mm do 12 mm,
 - b) przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA,
 - c) miotaczy gazu obezwładniającego;
- 2) do celów ochrony osób lub mienia:
 - a) broni, o której mowa w pkt 1,
 - b) pistoletów sygnałowych,
 - c) pistoletów maszynowych o kalibrze od 6 mm do 12 mm,
 - d) strzelb powtarzalnych o kalibrze wagomiarowym 12,

- e) karabinków samoczynnych o kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm;
- 3) do celów łowieckich – broni dopuszczonej do wykonywania polowań na podstawie odrębnych przepisów;
- 4) do celów sportowych – broni palnej:
 - a) bocznego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 6 mm,
 - b) centralnego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 12 mm,
 - c) gładkolufowej,
 - d) przystosowanej do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego (dymnego);
- 5) do celów szkoleniowych – broni, o której mowa w pkt 1–4;
- 6) do celów rekonstrukcji historycznych – broni alarmowej albo innej broni palnej, konstrukcyjnie przeznaczonej do strzelania wyłącznie amunicją ślepą, w tym samoczynnej;
- 7) do celów kolekcjonerskich lub pamiątkowych – broni, o której mowa w pkt 1–6.

5. Pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, nie może być wydane, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 2, na broń szczególnie niebezpieczną w postaci:

- 1) samoczynnej broni palnej, zdolnej do rażenia celów na odległość;
- 2) broni palnej wytworzonej lub przerobionej w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broni imitującej inne przedmioty;
- 3) broni palnej wyposażonej w tłumik huków lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huków, z wyłączeniem pozwolenia na broń do celów łowieckich;
- 4) broni palnej, której nie można wykryć przy pomocy urządzeń przeznaczonych do kontroli osób i bagażu.

5a. Broń, o której mowa w ust. 5 pkt 3, posiadana na podstawie pozwolenia na broń do celów łowieckich może być używana wyłącznie do wykonywania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o zdrowiu zwierząt.

6. Zabronione jest posiadanie amunicji szczególnie niebezpiecznej w postaci:

- 1) amunicji z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu oraz pocisków do takiej amunicji;
- 2) amunicji z pociskami pełnopłaszczkowymi zawierającymi rdzeń wykonany z materiału twardszego niż stop ołowiu;

- 3) amunicji z pociskami podkalibrowymi, z płaszczem lub elementem wiodącym wykonanym z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem amunicji przeznaczonej do strzelania z broni gładkolufowej;
- 4) amunicji wytworzonej niefabrycznie, w tym także takiej, do której wytworzenia wykorzystywane są fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską, sportową lub kolekcjonerską.

7. Właściwy organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni.

8. Zabrania się noszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia do celów kolekcjonerskich lub pamiątkowych bez zgody właściwego organu Policji.

9. W rozumieniu ustawy noszenie broni oznacza każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń.

Art. 10a. 1. Na wniosek osoby posiadającej broń palną zgodnie z wymogami prawa polskiego lub podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4, 5 i 7, osobom wskazanym przez te podmioty oraz posiadającym dopuszczenie do posiadania broni właściwy organ Policji wydaje Europejską kartę broni palnej.

2. Europejską kartę broni palnej wydaje się na okres do 5 lat.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, ważność Europejskiej karty broni palnej może być przedłużona na kolejny okres.

4. Europejska karta broni palnej traci ważność i podlega zwrotowi organowi, który ją wydał, w przypadku cofnięcia pozwolenia na broń lub cofnięcia dopuszczenia do posiadania tego rodzaju broni.

5. W Europejskiej karcie broni palnej zamieszcza się informacje o:

1) tożsamości osoby:

a) posiadającej broń palną, w tym:

- nazwisko i imię,
- datę i miejsce urodzenia,
- adres miejsca stałego pobytu,

b) dopuszczonej do posiadania broni, w tym:

- nazwisko i imię,
- datę i miejsce urodzenia,
- nazwę, siedzibę i adres podmiotu, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4, 5 i 7;

- 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej;
- 3) okresie ważności Europejskiej karty broni palnej;
- 4) celu lub warunkach pozwolenia, o których mowa w art. 10 ust. 2 i 4;
- 5) utracie lub zbyciu broni palnej;
- 6) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określone w Europejskiej karcie broni palnej, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
- 7) wpisach innych państw członkowskich Unii Europejskiej obejmujących w szczególności pozwolenia na wwóz broni na ich terytorium;
- 8) oświadczeniach, o których mowa w załączniku II lit. f dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 11, str. 3), w brzmieniu nadanym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5).

6. Europejska karta broni palnej może zawierać także informacje o:

- 1) przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej oraz zaświadczeniach i zgodach, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1 i art. 38, jak również wpisy właściwych władz innych państw Unii Europejskiej dotyczące zezwoleń na wwóz na terytorium tych państw lub przewóz przez ich terytorium broni palnej;
- 2) warunkach przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni palnej.

7. Wpisów do Europejskiej karty broni palnej dokonuje właściwy organ Policji, a w wyznaczonym do tego miejscu i zakresie – właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) (uchylony)
- 2) wzór Europejskiej karty broni palnej, spełniający wymogi, o których mowa w ust. 5 i 6.

Art. 10b. 1. Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych sportach.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, wydaje, po przeprowadzeniu egzaminu, polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2048). Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

2a. Polski związek sportowy nie może warunkować dopuszczenia do egzaminu, o którym mowa w ust. 2, dłuższym niż miesięcznym członkostwem osoby wnioskującej o dopuszczenie do egzaminu w klubie posiadającym licencję tego związku.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1, potwierdza posiadanie kwalifikacji niezbędnych do ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych.

Art. 11. Pozwolenia na broń nie wymaga się w przypadku:

- 1) gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) używania broni w celach sportowych, szkoleniowych lub rekreacyjnych na strzelnicy działającej na podstawie zezwolenia właściwego organu;
- 3) używania broni palnej sygnałowej i alarmowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji;
- 4) dysponowania bronią przez przedsiębiorców dokonujących obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji lub świadczących usługi rusznikarskie na podstawie odrębnych przepisów, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 5) dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych;
- 6) posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych;
- 7) posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA;
- 8) posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego;
- 9) posiadania broni pneumatycznej;
- 10) posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania, wytworzonej przed rokiem 1885 oraz replik tej broni;
- 11) posiadania broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm.

Art. 12. 1. Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni.

2. Na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia rodzaju i liczby egzemplarzy broni zgodnie z pozwoleniem i amunicji do tej broni.

3. Za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 2, pobiera się opłatę skarbową w wysokości określonej w odrębnych przepisach.

Art. 12a. 1. Dopuszcza się nabywanie broni lub amunicji przy użyciu środków porozumiewania się na odległość.

2. Nabywając broń, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie, lub amunicję do tej broni w sposób, o którym mowa w ust. 1, przed wydaniem broni lub amunicji nabywca dostarcza zbywcy mającemu miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) zaświadczenie, o którym mowa w art. 12 ust. 2 – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) uprzednią zgodę przewozową – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a transakcja dotyczy broni palnej lub amunicji;
- 3) upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji, zalegalizowane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzone poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzone jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. z 2005 r. poz. 938 i 939) – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego państwa niż określone w pkt 1 i 2;
- 4) upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, innej niż broń palna, zalegalizowane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzone poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz

prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, zbywca wypełnia zgodę przewozową i przedkłada ją do poświadczenia organowi, o którym mowa w art. 43 ust. 6.

Art. 13. 1. Nabywca broni jest obowiązany zarejestrować ją w ciągu 5 dni od dnia nabycia. Obowiązek rejestracji nie dotyczy broni, o której mowa w art. 11 pkt 1, 4, 5, 7, 8, 10 i 11.

2. Rejestracji dokonuje się na podstawie dowodu nabycia broni, a w przypadku broni palnej pozbawionej cech użytkowych – dodatkowo po przedstawieniu potwierdzenia pozbawienia broni palnej cech użytkowych.

3. Rejestracji broni dokonują organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń, karty rejestracyjnej broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz karty rejestracyjnej broni pneumatycznej, o których mowa w art. 9 ust. 1–4.

4. Zarejestrowanie broni wymagającej pozwolenia potwierdza się w legitymacji posiadacza broni albo w świadectwie broni.

5. Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz broni pneumatycznej potwierdza się w karcie rejestracyjnej broni, która jest wydawana posiadaczowi broni.

6. Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych nie może nastąpić na rzecz osoby, która nie ma ukończonych 18 lat.

7. Broń pneumatyczna nie może być zarejestrowana na rzecz osoby, która:

- 1) nie ma ukończonych 18 lat;
- 2) nie przedstawi:
 - a) orzeczeń, o których mowa w art. 15 ust. 3,
 - b) informacji z Krajowego Rejestru Karnego stwierdzającej, że nie była ona skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu.

8. W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 6 lub 7, właściwy organ wydaje decyzję administracyjną o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej.

9. W przypadku wydania decyzji administracyjnej o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych – Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem przyjąć tę broń do depozytu. Koszty związane z deponowaniem broni ponosi osoba zgłaszająca broń do rejestracji. Przepis art. 23 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 14. Amunicję można nabywać na podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie dla tej broni, która jest określona w legitymacji albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia amunicji.

Art. 15. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobom:

- 1) niemającym ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2123 oraz z 2023 r. poz. 1972), lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej;
- 3) wykazującym istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego;
- 4) uzależnionym od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych;
- 5) nieposiadającym miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego:
 - a) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,
 - b) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo:
 - przeciwko życiu i zdrowiu,
 - przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia.

2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, Polskiego Związku Łowieckiego, stowarzyszenia obronnego pozwolenie może być wydane osobie mającej ukończone 18 lat, jednakże tylko na broń służącą do celów sportowych lub łowieckich.

3. Osoba, która występuje z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń, lub osoba, która zgłasza do rejestru broń pneumatyczną, przedstawiają właściwemu organowi Policji orzeczenia lekarskie i psychologiczne, stwierdzające, że nie należą do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2–4, i potwierdzające, że mogą dysponować

bronią, wydane przez lekarza upoważnionego i psychologa upoważnionego, nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku.

4. Osoba posiadająca pozwolenie na broń wydane w celu określonym w art. 10 ust. 2 pkt 1 i 2 obowiązana jest raz na 5 lat przedstawić właściwemu organowi Policji orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w ust. 3, wystawione nie wcześniej niż 3 miesiące przed upływem tego terminu. W przypadku wydania orzeczenia stwierdzającego, że należy ona do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2–4 i że nie może dysponować bronią, lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony są obowiązani zawiadomić o tym właściwy organ Policji.

4a. Przepisów ust. 3 i 4 nie stosuje się do pracowników podmiotów wskazanych w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2021 r. poz. 1995), ubiegających się lub posiadających dopuszczenie do posiadania broni, którzy przedstawiają orzeczenia lekarskie wydane w trybie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

5. W przypadku ujawnienia okoliczności dostatecznie uzasadniających podejrzenie, iż osoba posiadająca pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną należy do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2–4, właściwy organ Policji może zobowiązać tę osobę do niezwłocznego poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia wydanych orzeczeń. W przypadku wydania negatywnego orzeczenia lekarz lub psycholog zobowiązany jest zawiadomić o tym właściwy organ Policji.

6. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Więziennej oraz funkcjonariuszy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów posiadają przydzieloną im broń służbową.

7. (uchylony)

8. Koszty związane z wydaniem orzeczeń, o których mowa w ust. 3–5, ponosi osoba poddana badaniu.

9. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń, rejestracji

broni, biorąc pod uwagę uniemożliwienie wydania pozwolenia na broń lub karty rejestracyjnej broni pneumatycznej osobom niedającym rękojmi bezpiecznego posługiwania się bronią.

Art. 15a. 1. Osoby, o których mowa w art. 15 ust. 3, 4 i 5, zwane dalej „osobami ubiegającymi się”, są obowiązane do poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym.

2. Badanie lekarskie osoby ubiegającej się obejmuje ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego, stanu narządu wzroku, słuchu i równowagi oraz sprawności układu ruchu. Lekarz przeprowadzający to badanie kieruje osobą ubiegającą się na badania psychiatryczne i okulistyczne, a jeżeli uzna to za niezbędne – na inne badania specjalistyczne lub pomocnicze.

3. Badanie psychologiczne osoby ubiegającej się obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej tej osoby.

4. Zakres badania psychologicznego może zostać rozszerzony, jeżeli psycholog przeprowadzający to badanie uzna to za niezbędne do prawidłowego określenia sprawności psychologicznej osoby ubiegającej się.

Art. 15b. 1. Badanie lekarskie przeprowadza lekarz, który posiada:

- 1) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie,
 - 2) specjalizację w dziedzinie: chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej, medycyny rodzinnej, medycyny pracy, medycyny przemysłowej, medycyny transportu, medycyny lotniczej, medycyny kolejowej, medycyny morskiej i tropikalnej lub medycyny sportowej,
 - 3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań lekarskich osób ubiegających się,
 - 4) wpis do rejestru lekarzy upoważnionych
- zwany „lekarzem upoważnionym”.

2. Komendant wojewódzki Policji prowadzi i aktualizuje rejestr lekarzy upoważnionych, który zawiera:

- 1) imię lub imiona, nazwisko lekarza upoważnionego,
- 2) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
- 3) numer prawa wykonywania zawodu,

- 4) adres miejsca wykonywania badań lekarskich, opcjonalnie adres poczty elektronicznej lub numer telefonu

– oraz wystawia zaświadczenie o wpisie do rejestru.

3. Dodatkowe kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lekarz uzyskuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia z zakresu przeprowadzania badań lekarskich i wydawania orzeczeń lekarskich osobom ubiegającym się.

Nowe brzmienie
pkt 1 w ust. w art.
15c wejdzie w
życie z dn.
19.05.2028 r. (Dz.
U. z 2026 r. poz.
187).

Art. 15c. 1. Badanie psychologiczne przeprowadza psycholog, który posiada:

[1) dyplom magistra psychologii lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej ze specjalizacją filozoficzno-psychologiczną uzyskany na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim do dnia 1 października 1981 r. lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej w zakresie psychologii uzyskany w Akademii Teologii Katolickiej do dnia 31 grudnia 1992 r.,]

<1) prawo wykonywania zawodu psychologa, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2026 r. o zawodzie psychologa oraz samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. poz. 187),>

- 2) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie, przy czym co najmniej 3 lata w ostatnim pięcioletniu był zatrudniony na stanowisku psychologa,
- 3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań psychologicznych osób ubiegających się,
- 4) wpis do rejestru psychologów upoważnionych
- zwany „psychologiem upoważnionym”.

2. Komendant wojewódzki Policji prowadzi i aktualizuje rejestr psychologów upoważnionych zawierający:

- 1) imię lub imiona, nazwisko psychologa upoważnionego,
- 2) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
- 3) adres miejsca wykonywania badań psychologicznych, opcjonalnie adres poczty elektronicznej lub numer telefonu

– oraz wystawia zaświadczenia o wpisie do rejestru.

3. Dodatkowe kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, psycholog uzyskuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia z zakresu przeprowadzania badań psychologicznych i wydawania orzeczeń psychologicznych osobom ubiegającym się. Programy szkoleń zatwierdza minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 15d. 1. Lekarz upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń lekarskich w przypadkach:

- 1) zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
 - 2) ograniczenia w wykonywaniu określonych czynności medycznych,
 - 3) utraty prawa wykonywania zawodu
- określonych w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2023 r. poz. 1516, 1617, 1831 i 1972).

2. Psycholog upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń psychologicznych w przypadku:

- 1) zakazu wykonywania zawodu orzeczonego prawomocnym wyrokiem sądu;
- 2) pozbawienia praw publicznych prawomocnym wyrokiem sądu.

3. Utrata uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowi podstawę do skreślenia lekarza upoważnionego albo psychologa upoważnionego z rejestru lekarzy upoważnionych albo rejestru psychologów upoważnionych.

Art. 15e. 1. Badania lekarskie i psychologiczne prowadzi się na koszt osoby ubiegającej się.

2. Maksymalna opłata za badanie lekarskie lub maksymalna opłata za badanie psychologiczne wynoszą odpowiednio 15 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku kalendarzowym poprzedzającym przeprowadzenie badania, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251, 1429 i 1672).

Art. 15f. 1. Lekarz upoważniony wydaje orzeczenie lekarskie na podstawie wyników badań, o których mowa w art. 15a ust. 2.

2. Oryginał orzeczenia lekarskiego otrzymuje osoba ubiegająca się. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba ubiegająca się należy do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2–4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 zdanie drugie.

3. Lekarz upoważniony prowadzi dokumentację badań, o których mowa w art. 15a ust. 2, w formie karty badania lekarskiego.

4. Wyniki badań specjalistycznych i pomocniczych oraz kopia orzeczenia lekarskiego stanowią załączniki do karty badania lekarskiego.

Art. 15g. 1. Psycholog upoważniony wydaje orzeczenie psychologiczne na podstawie wyników badań, o których mowa w art. 15a ust. 3 lub 4.

2. Oryginał orzeczenia psychologicznego otrzymuje osoba ubiegająca się. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba ubiegająca się należy do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2–4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 zdanie drugie.

3. Dokumentację badań psychologicznych stanowią wyniki badań przeprowadzonych przez psychologa upoważnionego w zakresie określonym w art. 15a ust. 3 lub 4; kopia orzeczenia psychologicznego stanowi załącznik do dokumentacji.

Art. 15h. 1. Od orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego przysługuje odwołanie.

2. Odwołanie przysługuje osobie ubiegającej się oraz komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.

3. Odwołanie wnosi się na piśmie w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem lekarza albo psychologa, który wydał orzeczenie, do innego wybranego lekarza upoważnionego albo psychologa upoważnionego. Odwołanie powinno zawierać uzasadnienie.

4. Lekarz albo psycholog, za pośrednictwem którego jest wnoszone odwołanie, przekazuje je wraz z dokumentacją badań do wybranego przez odwołującego się innego lekarza upoważnionego albo psychologa upoważnionego w terminie 3 dni od dnia otrzymania odwołania.

5. Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

6. Koszty badania lekarskiego lub psychologicznego ponosi odwołujący się.

7. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 15i. 1. Kontrolę wykonywania i dokumentowania badań lekarskich lub psychologicznych oraz wydawanych orzeczeń lekarskich lub psychologicznych przeprowadza wojewoda właściwy ze względu na miejsce wydania orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego.

2. Kontrolę przeprowadzają odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, posiadający pisemne upoważnienie właściwego wojewody, zwani dalej „osobami upoważnionymi”.

3. Upoważnienie zawiera:

- 1) datę wydania upoważnienia;
- 2) numer upoważnienia;
- 3) imię i nazwisko oraz numer dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby upoważnionej;
- 4) powołanie podstawy prawnej kontroli;
- 5) nazwę i adres podmiotu kontrolowanego;
- 6) zakres kontroli;
- 7) miejsce i termin przeprowadzenia kontroli.

4. Osoby upoważnione przy wykonywaniu czynności kontrolnych, za okazaniem upoważnienia, mają prawo:

- 1) wstępu do pomieszczeń, w których są wykonywane badania;
- 2) żądania ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz dokumentacji odpowiednio od lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego wykonującego badania albo od kierownika podmiotu wykonującego badania;
- 3) udziału w czynnościach związanych z przeprowadzaniem badań;
- 4) wglądu do dokumentacji medycznej;
- 5) zabezpieczania dowodów.

5. Odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności są przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu są obowiązani do:

- 1) niezwłocznego przedstawiania na żądanie osoby upoważnionej wszelkich dokumentów i materiałów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli oraz zapewnienia terminowego udzielania wyjaśnień;
- 2) zapewnienia warunków i środków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności udostępniania, w miarę możliwości, oddzielnych pomieszczeń z odpowiednim wyposażeniem;
- 3) sporządzenia na żądanie osoby upoważnionej niezbędnych do kontroli odpisów, kserokopii lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń opartych na dokumentach.

Art. 15j. 1. Z przeprowadzanych czynności kontrolnych sporządza się protokół, który zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania albo nazwę oraz adres siedziby;
- 2) adres miejsca wykonywania badań;
- 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
- 4) imiona i nazwiska osób upoważnionych;

- 5) opis stanu faktycznego;
- 6) stwierdzone nieprawidłowości;
- 7) wnioski osób upoważnionych;
- 8) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 9) informację o braku zastrzeżeń albo informację o odmowie podpisania protokołu oraz o przyczynie tej odmowy.

2. Protokół podpisują osoby upoważnione oraz odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu.

3. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu zgłosi umotywowane zastrzeżenia co do faktów stwierdzonych w trakcie kontroli i opisanych w protokole, osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane zbadać dodatkowo te fakty i uzupełnić protokół.

4. Zgłoszenie zastrzeżeń, o których mowa w ust. 3, nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez osoby upoważnione.

5. Protokół kontroli sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden egzemplarz przekazuje się odpowiednio lekarzowi upoważnionemu albo psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – kierownikowi tego podmiotu.

6. Odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu, ma prawo do wniesienia zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz ustaleń zawartych w protokole.

7. Na podstawie ustaleń kontroli wojewoda może przedstawić odpowiednio lekarzowi upoważnionemu lub psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownikowi tego podmiotu, w wystąpieniu pokontrolnym, zalecenia pokontrolne nakazujące usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i określa termin ich wykonania.

8. W przypadku nieusunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w terminie, o którym mowa w ust. 7, wojewoda składa wniosek do właściwego komendanta

wojewódzkiego Policji prowadzącego rejestr o wykreślenie z rejestru lekarzy upoważnionych lub z rejestru psychologów upoważnionych odpowiednio lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego, których czynności były przedmiotem kontroli.

Art. 15k. W sprawach dotyczących sposobu postępowania z dokumentacją związaną z badaniami psychologicznymi, o których mowa w art. 15a ust. 3 i 4, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 437).

Art. 15l. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i formę prowadzenia szkoleń pozwalających na uzyskanie dodatkowych kwalifikacji, o których mowa w art. 15b ust. 1 pkt 3 i art. 15c ust. 1 pkt 3;
- 2) jednostki uprawnione do prowadzenia szkoleń, o których mowa w pkt 1;
- 3) sposób oceny stanu narządu wzroku;
- 4) wzory:
 - a) orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 15f ust. 1 i art. 15h ust. 7,
 - b) karty badania lekarskiego, o której mowa w art. 15f ust. 3,
 - c) orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 15g ust. 1 i art. 15h ust. 7,
 - d) zaświadczenia o wpisie do rejestru lekarzy upoważnionych i zaświadczenia o wpisie do rejestru psychologów upoważnionych
 - e) (uchylona)– mając na względzie właściwe przygotowanie lekarzy upoważnionych i psychologów upoważnionych, sprawny obieg dokumentacji oraz jednolitość stosowanych wzorów.

Art. 16. 1. Osoba, która występuje z podaniem o wydanie pozwolenia na broń, jest obowiązana zdać egzamin przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się tą bronią.

2. Od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Ochrony Państwa, Służby Więziennej, funkcjonariusze lub pracownicy innych

państwowych formacji uzbrojonych i żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, członkowie Polskiego Związku Łowieckiego – w zakresie broni myśliwskiej, oraz członkowie Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadający licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego – w zakresie broni sportowej, jeżeli zdali taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania i zakres przedmiotowy egzaminu, skład komisji egzaminacyjnej oraz stawkę odpłatności za egzamin. Egzamin musi składać się z części teoretycznej, dotyczącej znajomości przepisów w zakresie zgodnego z prawem posiadania i używania danej broni, oraz z części praktycznej, dotyczącej umiejętności posługiwania się tą bronią. Komisja egzaminacyjna musi składać się z co najmniej trzech członków, z których przynajmniej jeden musi posiadać uprawnienia instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Stawka odpłatności za egzamin nie może być wyższa niż 20 % minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207 oraz z 2023 r. poz. 1667).

Art. 17. 1. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła:

- 1) warunki określone w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 7;
- 2) obowiązek rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1;
- 3) obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 25;
- 4) obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26;
- 5) zasady przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji oraz ich noszenia, o których mowa w art. 32.

2. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, której cofnięto pozwolenie na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4.

3. Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie zdała egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.

3a. (uchylony)

4. Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie przedstawiła orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, o którym mowa w art. 15 ust. 3.

Art. 18. 1. Właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano:

- 1) nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 7;
- 2) należy do osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2–6;
- 2a) (uchylony)
- 3) naruszyła obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 25;
- 4) przemieszcza się z rozładowaną bronią albo nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2–4 stosuje się odpowiednio do osób dopuszczonych do posiadania broni, o których mowa w art. 30 ust. 1.

3. Osobom posiadającym zarejestrowaną broń pneumatyczną w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, unieważnia się kartę rejestracyjną broni.

4. Właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na broń, jeżeli ustały okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania.

5. Właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na broń w przypadku naruszenia przez osobę posiadającą pozwolenie:

- 1) obowiązku rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1;
- 2) obowiązku poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia orzeczeń lekarskiego i psychologicznego, o których mowa w art. 15 ust. 3–5 oraz art. 19a ust. 4;
- 3) obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26;
- 4) zasad przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, o których mowa w art. 32;
- 5) wymogu uzyskania zgody na wywóz broni i amunicji za granicę, o którym mowa w art. 38;
- 6) zasady, o której mowa w art. 45;
- 7) zakazu użyczenia broni osobie nieupoważnionej.

6. Przepisy ust. 5 pkt 2–3 i 6 stosuje się odpowiednio do osób posiadających dopuszczenie do posiadania broni.

7. Osobom posiadającym zarejestrowaną broń pneumatyczną w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 2–6, można unieważnić kartę rejestracyjną broni.

8. Osoba, której cofnięto pozwolenie na broń, dopuszczenie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni, jest zobowiązana – w terminie 7 dni od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń, dopuszczenia do posiadania broni lub unieważnienia karty – zwrócić dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni i amunicji do właściwego organu Policji.

Art. 19. 1. Osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami ustawy Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni w przypadku ujawnienia:

- 1) okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–2 i 4 oraz ust. 5, w zakresie broni palnej,
- 2) okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz ust. 5 pkt 2–6, w zakresie zarejestrowanej broni pneumatycznej

– a zwłoka zagrażałaby bezpieczeństwu publicznemu.

1a. Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami, przeciwko której toczy się postępowanie karne o przestępstwa określone w art. 15 ust. 1 pkt 6, do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, na okres nie dłuższy niż 3 lata.

2. Broń oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1 oraz 1a, niezwłocznie przekazuje się do depozytu właściwemu organowi Policji albo Żandarmerii Wojskowej.

3. Uprawnienia i obowiązki, o których mowa w ust. 1, 1a oraz 2, realizuje także Straż Graniczna na obszarze przejścia granicznego i w strefie nadgranicznej.

Art. 19a. 1. Osobie posiadającej broń, amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni Policja, a w przypadku żołnierza pełniącego czynną służbę wojskową Żandarmeria Wojskowa, odbiera za pokwitowaniem broń, amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni w przypadku:

- 1) wszczęcia wobec tej osoby procedury „Niebieskie Karty” w związku z zagrożeniem życia lub zdrowia osoby doznającej przemocy domowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1249 oraz z 2023 r. poz. 289, 535 i 1606);
- 2) zatrzymania tej osoby w związku ze stosowaniem przez nią przemocy domowej;

- 3) wydania wobec tej osoby nakazu natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia i zakazu zbliżania się do wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia, zakazu zbliżania się do osoby doznającej tej przemocy na wyrażoną w metrach odległość, zakazu kontaktowania się z osobą doznającą przemocy domowej lub zakazu wstępu na teren szkoły, placówki oświatowej, opiekuńczej lub artystycznej, obiektu sportowego lub miejsca pracy, i przebywania na tym terenie, o których mowa w art. 15aa ust. 1 i art. 15aaa ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2024 r. poz. 145);
- 4) wydania wobec tej osoby nakazu natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia i zakazu zbliżania się do wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia, zakazu zbliżania się do osoby doznającej tej przemocy na wyrażoną w metrach odległość, zakazu kontaktowania się z osobą doznającą przemocy domowej lub zakazu wstępu na teren szkoły, placówki oświatowej, opiekuńczej lub artystycznej, obiektu sportowego lub miejsca pracy, i przebywania na tym terenie, o których mowa w art. 18a ust. 1 i art. 18aa ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1266 i 1860);
- 5) powiadomienia przez sąd o wydaniu wobec tej osoby w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 11a i art. 11aa ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia lub postanowienia zobowiązującego do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub zakazu zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub zakazu zbliżania się do osoby doznającej tej przemocy na wyrażoną w metrach odległość lub zakazu kontaktowania się z osobą doznającą przemocy domowej lub zakazu wstępu na teren szkoły, placówki oświatowej, opiekuńczej lub artystycznej, obiektu sportowego lub miejsca pracy, i przebywania na tym terenie.

2. Broń, amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni niezwłocznie przekazuje się do depozytu właściwemu organowi Policji albo Żandarmerii Wojskowej, dostarczając jednocześnie kopię dokumentacji sporządzonej w związku z odebraniem broni, amunicji oraz dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni zgodnie z ust. 1.

3. Jeżeli osoba, której zgodnie z ust. 1 została odebrana za pokwitowaniem broń, amunicja oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni, pełni służbę w formacji uzbrojonej, zawiadamia się o tym fakcie jej przełożonego.

4. Osoba, której zgodnie z ust. 1 została odebrana broń, amunicja oraz dokumenty potwierdzające posiadanie broni, jest obowiązana do poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym, o których mowa w art. 15a.

5. Zwrot broni, amunicji oraz dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni następuje, jeżeli nie stwierdzono podstaw do wszczęcia postępowania w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń, o którym mowa w art. 18. W przeciwnym razie broń, amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni pozostawia się w depozycie do czasu zakończenia tego postępowania.

Art. 20. Cofnięcie pozwolenia na broń, dopuszczenia do posiadania broni oraz unieważnienie karty rejestracyjnej broni pneumatycznej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 21. 1. Dopuszcza się zbywanie broni i amunicji do tej broni pomiędzy osobami posiadającymi pozwolenie na ten sam rodzaj broni.

2. Zbywający broń i amunicję do tej broni obowiązany jest niezwłocznie powiadomić pisemnie o tym fakcie właściwy organ Policji.

Art. 22. 1. Osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni pneumatycznej, jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni.

1a. Za wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uważa się także pozbawienie broni palnej cech użytkowych.

2. Zbycie broni, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem przedsiębiorcy uprawnionego do obrotu bronią lub w sposób, o którym mowa w art. 21.

3. Jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji.

4. Złożenie broni i amunicji do depozytu nie stanowi przeszkody do ich zbycia w trybie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 23. 1. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji ponosi:

- 1) Policja lub Żandarmeria Wojskowa – w przypadku przejęcia jej do depozytu, w trybie określonym w art. 19 ust. 1, 1a oraz 3, art. 19a ust. 2 i art. 36 ust. 3 lub w

trybie określonym w art. 9g ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, oraz przekazania do depozytu przez znalazcę;

- 2) osoba, która utraciła prawo do jej posiadania, deponująca ją w trybie określonym w art. 22 ust. 3;
- 3) osoba deponująca, która weszła w jej posiadanie po osobie zmarłej;
- 4) osoba deponująca ją w trybie, o którym mowa w art. 41 ust. 2, art. 42 ust. 5, art. 43 ust. 5 oraz w art. 54.

2. Osoba składająca do depozytu broń, amunicję, z wyjątkiem znalazcy tej broni lub amunicji, w zakresie tej broni może:

- 1) wyrazić zgodę na jej zniszczenie – do protokołu przyjęcia broni oraz amunicji;
- 2) złożyć pisemny wniosek o zniszczenie broni oraz amunicji;
- 3) złożyć pisemne oświadczenie woli o przeniesieniu własności broni oraz amunicji na rzecz Skarbu Państwa.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, opłaty związane z deponowaniem broni i amunicji są pobierane po upływie roku od dnia ich złożenia do depozytu.

Art. 24. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego, o którym mowa w art. 37 ust. 3, oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie, z uwzględnieniem zapewnienia protokolarnego przejęcia broni i amunicji do depozytu, prowadzenia ich ewidencji oraz utrzymywania w odpowiednim stanie technicznym, a także sposobu i trybu postępowania Policji i Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego ze zdeponowaną bronią i amunicją, w tym nienadającą się do dalszego użytku, w przypadku wyrażenia zgody lub wniosku o ich zniszczenie lub przeniesienia własności broni lub amunicji na rzecz Skarbu Państwa przez osobę deponującą.

Art. 25. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest zobowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję albo Żandarmerię Wojskową.

Art. 26. Osoba posiadająca pozwolenie na broń lub posiadająca broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, jest obowiązana w razie zmiany miejsca stałego pobytu zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni

od dnia zmiany miejsca stałego pobytu, organ Policji właściwy ze względu na nowe miejsce stałego pobytu.

Art. 27. 1. Właściwe organy Policji, a w stosunku do żołnierzy zawodowych – właściwe organy wojskowe, są uprawnione do kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby oraz podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1.

2. Komendant Główny Policji, z zastrzeżeniem ust. 3, prowadzi rejestr zawierający:

- 1) dane osobowe osób:
 - a) posiadających pozwolenie na broń,
 - b) dopuszczonych do posiadania broni, posiadających legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni,
 - c) ubiegających się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni,
 - d) posiadających kartę rejestracyjną broni;
- 2) dane dotyczące podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1;
- 3) urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń;
- 4) określenie liczby posiadanych przez te osoby lub podmioty egzemplarzy broni oraz jej rodzaju i cech identyfikacyjnych.

2a. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, obejmują:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) imię ojca i imię matki;
- 3) miejsce i datę urodzenia;
- 4) adres miejsca stałego pobytu;
- 5) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL).

3. Dane osobowe żołnierzy zawodowych posiadających pozwolenie na broń, urzędowe informacje i opinie o tych osobach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń oraz liczba posiadanych przez te osoby egzemplarzy broni, rodzaj i cechy identyfikacyjne tej broni podlegają wpisowi do rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej.

4. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej przekazuje raz w roku, w terminie do 1 marca, Komendantowi Głównemu Policji informację o liczbie

pozwoleń na broń wydanych w roku poprzednim, wraz z informacją o liczbie egzemplarzy i rodzajach broni, na które pozwolenia te zostały wydane.

5. Polski Związek Łowiecki i zarządy stowarzyszeń strzeleckich są obowiązane do corocznego składania właściwym organom Policji aktualnych wykazów członków uprawiających łowiectwo lub strzelectwo z użyciem własnej broni oraz do powiadamiania tych organów o wykluczeniu wymienionych członków tych organizacji w terminie 30 dni od dnia wykluczenia.

6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5, obejmuje imię i nazwisko, numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) oraz adres miejsca stałego pobytu.

7. Przepisy ust. 2a pkt 5 i ust. 6, w zakresie odnoszącym się do numeru ewidencyjnego Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), nie dotyczą obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którym nie został on nadany.

Art. 28. Broni odpowiadającej celom łowieckim i broni odpowiadającej celom sportowym oraz amunicji do takiej broni można użyczać osobom posiadającym pozwolenie na broń wydane w celach łowieckich lub sportowych.

Art. 29. 1. Świadcstwo broni może być wydane:

- 1) przedsiębiorcom i jednostkom organizacyjnym, którzy na podstawie odrębnych przepisów powołali wewnętrzne służby ochrony, jeżeli broń jest niezbędna do wykonywania przez te służby zadań wynikających z planu ochrony;
- 2) przedsiębiorcom, którzy uzyskali koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji;
- 3) podmiotom prowadzącym strzelnicę;
- 4) szkołom, organizacjom sportowym i łowieckim, stowarzyszeniom obronnym w celu szkolenia i realizacji ćwiczeń strzeleckich lub innym placówkom oświatowym oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony;
- 5) podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych;
- 6) urzędom, instytucjom, zakładom, przedsiębiorcom i innym podmiotom, których pracownikom broń jest niezbędna do ochrony osobistej w związku

z wykonywaniem przez nich obowiązków pracowniczych związanych ze szczególnym narażeniem na zamach przeciwko życiu lub zdrowiu;

- 7) podmiotom, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizowania rozpoczęcia konkurencji w zawodach sportowych;
- 8) zarządom lub dzierżawcom obwodów łowieckich w celu wykonania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o zdrowiu zwierząt.

2. Świadcstwo broni na broń szczególnie niebezpieczną, o której mowa w:

- 1) art. 10 ust. 5 pkt 1, może być wydane wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony;
- 2) art. 10 ust. 5 pkt 3, może być wydane wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 8, w celu wykonania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o zdrowiu zwierząt.

3. Podmioty, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu świadectwa broni mogą nabywać broń i amunicję na zasadach określonych w art. 12 ust. 2 i art. 14 albo wynajmować broń od Policji lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 30. 1. Osoby fizyczne mogą posługiwać się bronią podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1, przy wykonywaniu zadań wymienionych w tym przepisie, po uzyskaniu dopuszczenia do posiadania broni z zachowaniem zasad określonych w art. 15 ust. 1–5 i art. 16 ust. 1 i 2 oraz zatrudnieniu przez te podmioty.

1a. Wymóg zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób posiadających licencję zawodnika, trenera lub sędziego strzelectwa sportowego, nadaną przez polski związek sportowy w rozumieniu odrębnych przepisów, ubiegających się o dopuszczenie do posiadania broni podczas uczestnictwa, organizacji lub przeprowadzania strzeleckich zawodów sportowych.

1b. Osoby, o których mowa w ust. 1a, są zwolnione z egzaminu w zakresie broni sportowej określonego w art. 16 ust. 1, jeśli zdały taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

1c. Bronią podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 8, mogą posługiwać się wyłącznie osoby posiadające pozwolenie na broń do celów łowieckich oraz uprawnienia do wykonywania polowania. Osób tych nie dotyczy wymóg zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli są członkami Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Dopuszczenie do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez właściwy organ Policji.

3. (uchylony)

4. Legalność posiadania broni przez osoby, o których mowa w ust. 1, potwierdza się w legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni.

Art. 31. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory: legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni i świadectwa broni oraz karty rejestracyjnej broni. Legitymacje i zaświadczenia powinny zawierać dane umożliwiające jednoznaczną identyfikację osoby oraz rodzaju broni.

2. Minister Obrony Narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określą, w drodze rozporządzenia, organy wojskowe właściwe do wydawania pozwoleń na broń podległym im żołnierzom zawodowym i kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby, które uzyskały pozwolenie na broń, oraz do prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

Art. 32. 1. Broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz *ministrem właściwym do spraw kultury*²⁾, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających dostęp do broni i amunicji osobom trzecim.

Art. 33. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego państwa lub na określonych obszarach, na czas określony, w odniesieniu do wszelkiej broni lub niektórych jej rodzajów zakaz jej noszenia lub przemieszczania w stanie rozładowanym.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, z wyłączeniem osób posiadających broń na podstawie świadectwa broni wydanego podmiotom, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1, 2 i 6, oraz z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 39 ust. 1 i w art. 40.

²⁾ Obecnie ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 9 i art. 14 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2512 oraz z 2023 r. poz. 2029), która weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1999 r.

Rozdział 3

**Przewóz przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywóz z zagranicy
i wywóz za granicę broni i amunicji oraz zasady posiadania broni i amunicji
przez cudzoziemców**

Art. 34. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy posiadają Europejską kartę broni palnej.

Art. 35. 1. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 2, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

2. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.

3. Minister właściwy do spraw transportu, minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określają, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego, w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

Art. 36. 1. Dopuszcza się przesyłanie broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, o ile świadczą oni tego rodzaju usługi.

2. Przesyłanie broni lub amunicji za pośrednictwem innych podmiotów niż określone w ust. 1 jest zakazane.

3. Organy celne, a także przewożące przesyłki podmioty, inne niż określone w ust. 1, w razie stwierdzenia naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 2, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który niezwłocznie protokolarnie przejmuje broń lub amunicję do depozytu.

4. Operator świadczący usługi pocztowe, któremu zlecono przesłanie broni palnej lub amunicji:

- 1) z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- 2) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 3) przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach transakcji realizowanej na obszarze Unii Europejskiej

– jest obowiązany posiadać zgodę przewozową oraz kopię uprzedniej zgody przewozowej.

5. W przypadkach innych niż określone w ust. 4 operator świadczący usługi pocztowe, któremu zlecono przesłanie broni lub amunicji, jest obowiązany posiadać kopie dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni lub amunicji przez zbywcę i nabywcę, o ile dokumenty takie są wymagane.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, z uwzględnieniem:

- 1) zapewnienia możliwości zlokalizowania przesyłanej broni lub amunicji przez organ Policji;
- 2) poddania tej broni odprawie celnej.

Art. 37. 1. Przywóz broni i amunicji, z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, przez obywateli polskich wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej, zobowiązane są do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.

3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń i amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego organu Policji z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń i amunicję do depozytu.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2. Zgłoszenie powinno zawierać dane, które pozwolą na jednoznaczną identyfikację

osoby przywożącej broń i amunicję, a także jednoznaczną identyfikację tej broni i amunicji.

Art. 37a. 1. Osobom deklarującym zakup broni palnej lub amunicji w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji, na ich wniosek, poświadcza uprzednią zgodę przewozową.

2. Uprzednia zgodę przewozową powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, poświadcza uprzednią zgodę przewozową w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Art. 38. 1. Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wydania Europejskiej karty broni palnej, uprawniającej do wwozu broni na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 39. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności w celach:

- 1) ochrony osobistej;
- 2) łowieckich;
- 3) sportowych;
- 4) kolekcjonerskich;

5) pamiątkowych.

2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Policji wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej, po uzyskaniu pozytywnej opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw zagranicznych określają, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem.

Art. 40. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 39 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 39 ust. 3.

Art. 41. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 14 dni.

3a. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje się po uzyskaniu pozytywnej opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa.

4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu

organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 42. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom łowieckim, a także amunicję do niej w liczbie nieprzekraczającej łącznie 100 sztuk, o ile broń i amunicja mają służyć do polowań organizowanych na podstawie odrębnych przepisów.

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni lub w celu wzięcia udziału w rekonstrukcji historycznej, a także w przygotowaniach do takich imprez, mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom sportowym lub rekonstrukcji historycznej oraz amunicję do tej broni w ilościach określonych w zaproszeniu organizatorów imprez sportowych lub rekonstrukcji historycznych.

2a. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń sygnałową, jeżeli stanowi ona stałe wyposażenie jednostek pływających i statków powietrznych.

2b. Organizator polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców przekazuje – co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej – komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej, pisemną informację o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej oraz przybliżonej liczbie uczestników.

2c. Cudzoziemiec będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i posiadający prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na tym terytorium, może posiadać broń odpowiadającą celom łowieckim lub sportowym, a także amunicję do niej na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i jej posiadanie nie jest zabronione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2d. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 2c, w terminie 14 dni od chwili wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje o przywozie broni palnej na podstawie Europejskiej karty broni palnej właściwego ze względu na miejsce pobytu komendanta wojewódzkiego Policji.

3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz 2a, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez

właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

3a. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić także bez zachowania warunku określonego w ust. 3, na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią.

3b. Przywóz i wywóz broni palnej odpowiadającej innym celom niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, lub amunicji przez cudzoziemców będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić na podstawie wpisu w Europejskiej karcie broni palnej, dokonanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Wpis w Europejskiej karcie broni palnej zastępuje zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3a, Europejska karta broni palnej uprawnia jej posiadacza do nabycia lub wywozu amunicji do broni określonej w tej karcie.

5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 43. 1. Cudzoziemcy niebędący obywatelami Unii Europejskiej lub niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą nabywać i wywozić z terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej broń lub amunicję, które zgodnie z przepisami ustawy mogą posiadać osoby fizyczne na podstawie pozwolenia na broń, jeżeli otrzymali:

- 1) zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji,
- 2) zgodę na wywóz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni lub amunicji – wydane na ich wniosek przez komendanta wojewódzkiego Policji, właściwego ze względu na miejsce nabycia broni lub amunicji.

2. We wniosku, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko, obywatelstwo, adres zamieszkania wnioskodawcy oraz rodzaj i numer jego dokumentu tożsamości;
- 2) imię i nazwisko oraz adres lub nazwę, siedzibę i adres zbywcy broni lub amunicji;
- 3) adres, pod który broń lub amunicja ma być dostarczona;
- 4) informacje umożliwiające identyfikację broni, w szczególności rodzaj i typ broni, jej markę, kaliber, numer fabryczny;
- 5) wskazanie sposobu wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nabytej broni lub amunicji oraz wskazanie państw, przez których terytorium broń lub amunicja będzie przewożona;
- 6) planowaną datę zakupu i wywozu broni lub amunicji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przybycia z bronią do miejsca przeznaczenia za granicą.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, dołącza upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Zgoda na wywóz broni lub amunicji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jest ważna przez 2 dni od chwili ich nabycia.

5. W przypadku niedotrzymania terminu, o którym mowa w ust. 4, broń lub amunicję składa się niezwłocznie do depozytu najbliższego komendanta wojewódzkiego Policji, który na podstawie dotychczasowej zgody na wywóz broni lub amunicji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje kolejną zgodę na wywóz broni lub amunicji, z terminem ważności 2 dni.

6. Cudzoziemcy będący obywatelami innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń lub amunicję na podstawie zgody przewozowej,

poświadczonej przez właściwego ze względu na miejsce nabycia broni lub amunicji komendanta wojewódzkiego Policji.

7. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji;
- 7) sposób przewozu broni palnej lub amunicji;
- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej lub amunicji;
- 9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, uwzględniający w szczególności elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

9. Jeżeli cudzoziemiec nie spełnia warunków określonych w ustawie, broń lub amunicja podlega zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.

10. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 1, o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, broni lub amunicji nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Komendant wojewódzki Policji niezwłocznie zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, oraz przekazuje kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1–3.

12. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 3, oraz państwa, przez których terytorium będzie odbywać się przewóz broni lub amunicji,

a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane – konsulów tych państw, o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca i zamiarze jej wywozu.

13. Komendant Główny Policji prowadzi rejestr, który może być prowadzony łącznie z rejestrem, o którym mowa w art. 27 ust. 2, zawierający:

- 1) dane osobowe cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1, art. 40, art. 42 ust. 1 i 2 i art. 43 ust. 1 i 6, obejmujące:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) miejsce i datę urodzenia,
 - c) adres miejsca stałego pobytu,
 - d) obywatelstwo;
- 2) informacje urzędowe o terminowych pozwoleniach na broń, zaświadczeniach, zatrzymaniu broni lub amunicji i złożeniu jej do depozytu oraz inne informacje o przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej lub amunicji przez cudzoziemców, wraz z danymi wymienionymi w ust. 1;
- 3) rodzaj i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy.

14. Przepisy ust. 1 oraz 9–13 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą Rzeczypospolitej Polskiej.

15. Komendant Główny Policji przekazuje właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej informacje o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca nie później niż w chwili przewozu broni lub amunicji przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

16. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom innych państw informacji związanych z nabyciem broni lub amunicji i ich przywozem na terytorium tych państw oraz przewozem broni lub amunicji przez ich terytorium, uwzględniając możliwość uzgadniania przez Komendanta Głównego Policji z właściwymi władzami innych państw warunków organizacyjnych i technicznych przekazywania takich informacji.

Art. 43a. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej i zgody przewozowej, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające cofnięcie pozwolenia na broń.

2. Organem odwoławczym od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji jest Komendant Główny Policji.

3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy działu III rozdziału 3 oddziału 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1743), z wyłączeniem art. 72, art. 74, art. 75, art. 76 ust. 2, art. 77, art. 78 oraz art. 80.

Art. 44. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1, art. 41 ust. 1 i 3, art. 42 ust. 3 i 6 oraz art. 43 ust. 1. Zaświadczenia i zgoda powinny zawierać opis przywożonej, przewożonej lub wywożonej broni i amunicji, umożliwiające ich jednoznaczną identyfikację, a także dane, które wraz z dokumentem paszportowym lub innym dokumentem uprawniającym do przekroczenia granicy państwa pozwolą na ustalenie tożsamości ich posiadacza.

Art. 44a. Zasady przemieszczania amunicji przez granice wewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stowarzyszonych, przez przedsiębiorcę oraz przedsiębiorcę zagranicznego, określają przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Rozdział 4

Strzelnice

Art. 45. Broń palna oraz inna broń zdolna do rażenia celów na odległość może być używana w celach szkoleniowych i sportowych tylko na strzelnicach.

Art. 46. 1. Strzelnice powinny być zlokalizowane, zbudowane i zorganizowane w sposób nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska oraz wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni ze stanowiska strzeleckiego w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.

2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, uwzględniając warunki korzystania ze strzelnicy oraz sposób obchodzenia się z bronią i sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

Art. 47. 1. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza (prezydenta miasta).

2. Do postępowania w sprawie zatwierdzenia regulaminu strzelnicy stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803).

Art. 48. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące budowy i użytkowania strzelnic.

Art. 49. Przepisów rozdziału nie stosuje się do strzelnic Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz Służby Ochrony Państwa.

Rozdział 5

Przepisy karne

Art. 50. Kto porzuca broń palną lub amunicję, która pozostaje w jego dyspozycji, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 51. 1. Kto bez wymaganej rejestracji posiada broń pneumatyczną albo zbywa osobie nieuprawnionej broń pneumatyczną albo miotacz gazu obezwładniającego lub narzędzie albo urządzenie, którego używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu, podlega karze aresztu albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto:

- 1) nie dopełnia obowiązku rejestracji broni albo obowiązku zdania broni i amunicji do depozytu;
- 2) nie dopełnia obowiązku zawiadomienia Policji o utracie lub zbyciu innej osobie broni i amunicji do tej broni;
- 3) posiadając pozwolenie na broń lub posiadając broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, nie dopełnia obowiązku pisemnego zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu;
- 4) nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowych albo środka zastępczego;

- 5) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej broń lub amunicję bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub nie dopełnia obowiązku pisemnego zgłoszenia przywozu broni lub amunicji przy przekraczaniu granicy;
- 5a) wywozi za granicę, do państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, broń lub amunicję bez zgody właściwego organu Policji lub zaświadczenia zastępującego pozwolenie na broń oraz uprawniającego do wywozu broni;
- 5b) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej broń palną lub amunicję, bez zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej;
- 5c) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej inną broń niż broń palna, bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5d) wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej inną broń niż broń palna bez zgody właściwego organu Policji;
- 6) narusza zakaz przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem podmiotów innych niż operatorzy świadczący usługi pocztowe;
- 7) przechowuje oraz nosi broń i amunicję w sposób umożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych;
- 8) przewozi broń lub amunicję środkami transportu publicznego, nie spełniając warunku prawidłowego zabezpieczenia broni i amunicji;
- 9) przewozi broń i amunicję w kabinie pasażerskiego statku powietrznego, nie będąc osobą do tego upoważnioną na podstawie odrębnych przepisów;
- 10) nosi broń, naruszając ograniczenie lub wykluczenie możliwości jej noszenia określone przez właściwy organ Policji w pozwoleniu na broń, albo nosi broń, naruszając zakaz jej noszenia wprowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 11) używa w celach szkoleniowych lub sportowych broni zdolnej do rażenia celów na odległość poza strzelnicami;
- 12) narusza przepisy regulaminu określającego zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy;

- 13) nie dopełnił obowiązku zwrotu legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, legitymacji posiadacza broni, karty rejestracyjnej broni lub Europejskiej karty broni palnej;
- 14) nie przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej pisemnej informacji o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców oraz przybliżonej liczbie uczestników biorących w nich udział.

3. Kto posiada broń, nie mając przy sobie:

- 1) legitymacji posiadacza broni lub Europejskiej karty broni palnej albo innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni,
 - 2) legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni i świadectwa broni,
- podlega karze grzywny.

4. W razie popełnienia wykroczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, można orzec przepadek broni i amunicji, chociażby przedmioty te nie stanowiły własności sprawcy.

5. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1–4, następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 52. Zachowują ważność pozwolenia na broń i legitymacje noszące nazwę „pozwolenie na broń”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 53. Do niezakończonych decyzją ostateczną postępowań w sprawach pozwoleń na broń stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 54. Nie podlega karze, kto bez wymaganego pozwolenia posiada broń lub amunicję i w terminie do 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu dobrowolnie zawiadomi o tym fakcie Policję oraz złoży broń i amunicję do jej depozytu.

Art. 55. Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. poz. 43, z późn. zm.³⁾).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1983 r. poz. 35, z 1988 r. poz. 324, z 1989 r. poz. 192 oraz z 1997 r. poz. 31, 554 i 740.

Art. 56. Ustawa wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia⁴⁾, z wyjątkiem przepisu art. 54, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

⁴⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 19 czerwca 1999 r.